

[Gudrun Hasselriis.]

meget glad for en Bestemmelse i Loven om, hvilke Foranstaltninger der i saa Tilfælde skal træffes over for Forældrene.

Det er en Skuffelse for mit Parti, at Lovforslaget ikke tager Stilling til obligatorisk Skoletandpleje. Skoletandpleje er indført med Held i adskillige Byer, men i mange Byer og overalt paa Landet ser man Børn med ødelagte Tænder, allerede naar de forlader Skolen. Det vil maaske nok blive vanskeligt at skaffe tilstrækkeligt mange Tandlæger; der er allerede nu stor Mangel paa dem, og de unge, der kommer ud fra Tandlægeskolen, faar omgaaende Stillinger med meget store Gager. Men der kunde vel være en Mulighed for at uddanne flere, saa ogsaa Ungdom uden Udmærkelse til Studenter- eller Realeksamen kunde faa Adgang til Tandlægeskolen.

Selvfølgerlig vil en Skoletandpleje koste mange Penge, men det er et saa væsentligt Bidrag til Folkesundheden, at Hensynet til Udgifterne bør komme i anden Række, og man kunde, som det finder Sted i flere Kommuner, lade Forældrene betale lidt aarlig for hvert Barn.

I Betragtning af den overordentlige Værdi, Skolesundhedsplejersker vil betyde for hele Skolelægeordningen, maa man haabe, at saa mange Kommuner og Amter som muligt vil benytte sig af Lovens Bestemmelse derom, at Loven kan blive til al den Gavn for den opvoksende Slægt, som man regner med.

Med disse Ord kan jeg tilsige mit Partis velvillige Støtte til en hurtig Gennemførelse af Lovforslaget.

Aidt: Det er med stor Tilfredshed, min Gruppe hilser det foreliggende Lovforslag velkommen. Megen Folkesundhed og Kraft vil gennem Loven kunne reddes i vort Folk ud fra Sandheden i det gamle Ord, der allerede er citeret, at det er bedre at forebygge end at helbrede. Skal Loven imidlertid blive effektiv efter sin Hensigt, er der efter vor Mening to Ting, der maa ændres i Lovforslaget.

Den første Ting angaar Skolesundhedsplejersker. Uden saadanne vil Skolelægeordningen efter min Mening være ret illusorisk. Derfor maa Lovforslagets § 2, 1ste Stykke, ændres, saa der i Stedet for Ordet „kan“ sættes „skal“, og der kommer til at staa: „skal der for hver Skolelæge ansættes en eller flere Sundhedsplejersker“, idet man saa maa søge at forcere Uddannelsen af saadanne frem i Tide, inden Lovens Gennemførelse. Det vil ikke være muligt for en

Skolesundhedsplejerske at tilse mere end fra 1 500 til 2 000 Børn, og vel endda mindre i Landdistrikterne, saa der vil blive Brug for mange.

De Skolesundhedsplejersker, der nu har virket en Række Aar, har indhøstet overordentlig rige Erfaringer, som det er værd at drage Nytte af, og jeg henstiller til det Udvalg, der formentlig bliver nedsat, at saadanne Sundhedsplejersker bliver hørt af Udvalget. Dansk Sygeplejersraad vil formentlig kunne anvise særlig udmærkede Sundhedsplejersker til dette Formaal.

Den anden Ting, vi fra vor Side kunde ønske fastslaaet i Loven, er denne, at overalt, hvor Forholdet tillader det, skal Skolelægestillingen være en Embedsstilling. De Fordele, der knytter sig til en saadan Ordning, er saa aabenbare, at det ikke er nødvendigt at hæfte sig længe herved. Det er indlysende, at saadanne Embedsstillinger vil blive søgt af Læger, der i særlig Grad har Lyst til dette Arbejde, og som, fordi det bliver en Embedsstilling, har hele deres Tid og alle deres Kræfter at sætte ind i dette Arbejde, medens det ellers ofte vil blive saadan, at Skolelægegerningen er et Ben, der maa passeres saa godt, som det nu er muligt af Hensyn til Hovederhvervet, den almindelige Lægepraksis. Det er en Selvfølge, at en Barnefødsel, et almindeligt Ulykkestilfælde eller lignende nu og da maa kalde den praktiserende Læge, der ogsaa er Skolelæge, bort fra Arbejdet, han staar midt i med at undersøge en Klasse Børn. Endelig staar Skolelægen som Embedslæge langt friere over for sine Kolleger.

Jeg mener, at en Skolelæge udmærket godt kan have Lov at drive privat Praksis, men skal være afskaaret fra at modtage Sygekassepatienter. Dette, at han driver privat Praksis, men altsaa skal være afskaaret fra at modtage Sygekassepatienter, vil gøre, at han som Læge holder sig baade frisk og à jour, saa at han ikke ligefrem stivner i sin Skolelægefunktion. Skulde en Omordning af vore Sygekasseforhold i den nærmeste Fremtid finde Sted derhen, at vi alle kommer i Sygekasse som nydende Medlemmer, maa der gennem en Begrænsning af Skolelægens Praksisomraade kunne etableres en Ordning, som gør, at Skolelægerne fremdeles har en begrænset Adgang til almindelig Praksis, men Skolelægegerningen maa og skal være Hovederhvervet for Skolelæger. Et Hovedprincip for os er, at der saa vidt muligt ansættes Embedslæger.

Vi har en tredje Indvending mod Lovudkastet. I § 10, 5te Stykke, tales der om Ordningen af Skolelægetilsyn, og at dette